

COM EDUCAR ELS PARES? (1a Part)

El mal comportament infantil s'està convertint en protagonista fins i tot de programes televisius. Cada cop hi ha més pares que confessen que han perdut el control sobre els seus fills petits; i a més, se senten desorientats de com fer un dels treballs més durs –diuen–, com és l'educació.

Diumenge al migdia. Un restaurant. Dues criatures, de tres i sis anys, més o menys, estan amargant el dinar a dues dotzenes de persones: criden, llancen menjar, corren, ploren, donen cops sobre la taula... De tant en tant, amb un to poc convincent, els seus pares els criden a l'ordre, però els infants fan com si sentissin ploure. A la resta dels comensals també els agradaria fer com si res, però els xiscles infantils són tan aguts que els és del tot impossible.

“Un trasto”, “un nervi”, “molt mogut”, “massa independent”, “vol viure la seva vida”, “li agrada manar, però no que el manin”... Els eufemismes que alguns pares fan servir per a justificar que els seus fills són uns malcriats són sorprenents. La criatura xiscla, pega, mossega, llança objectes, destrossa les joguines, insulta, no vol anar-se'n a dormir, no menja... En definitiva, no fa cas de res; però resulta que, segons les dues persones que el van portar al món, ho fa perquè “és massa independent” i, a més, “si li dius no, es passa tot el dia enfadada”. No és gens fàcil adonar-se que no eduquem els nostres fills de la millor manera, però admetre que hi ha un problema és el primer pas per a solucionar una situació que pot amargar la vida de moltes famílies.

Perquè els nens malcriats mai no han estat simpàtics. La millor prova d'aquest fet la podem trobar en el programa “Supernany”

un èxit televisiu internacional, que hem conegut a través de TV3 o de *Cuatro*. Els nens que apareixen en aquesta sèrie solen ser terribles: tenen la família dominada i han pres, des de ben petits, el timó de la casa. La culpa, tanmateix, com explica la “supernany” anglesa Jo Frost, no és seva: «Ser pare o mare no és gens fàcil en aquests dies. La societat ha canviat radicalment: les mares s'han incorporat a la vida laboral; els pares, a la cura dels fills; abunden les separacions; la família tradicional ja no és l'únic model; l'escolarització es fa cada vegada més aviat... Són canvis, tant positius com negatius, que tenen la seva incidència a l'hora d'educar.»

Els progenitors s'obliden d'educar-los, de marcar-los unes normes i de donar-los unes obligacions.

Frost va treballar 16 anys de mainadera abans de convertir-se en una estrella televisiva. Creu que abans la disciplina era més important que les emocions, i ara, en canvi, veiem tot el contrari: els progenitors estan tan preocupats perquè els seus fills s'expressin, que tinguin drets i que no es traumatitzin, que s'obliden d'educar-los, de marcar-los unes normes i de donar-los unes obligacions. «I cal trobar l'equilibri.»

Els nens no fan el dinar

Per aquesta experta, el primer pas és educar els pares: «Si el teu fill no és qui fa la compra ni qui prepara els àpats, per què et queixes que només menja porqueries? Ets tu qui li ha d'ensenyar a menjar bé.»

Igual es podria dir del nen «que se'n va al llit tardíssim», «que pega els altres» o «que no obeeix». Si els pares no li ensenyen a anar a dormir aviat, a col·laborar, que és inadmissible pegar i que obeir pot ser quelcom positiu, com ho aprendrà ell tot sol?

Els pares d'avui dia estan desorientats, i aquest desconcert provoca una inseguretat i una incoherència a l'hora d'educar.

La psicòloga Rosa Palau, de la Facultat d'Educació de Blanquerna, coincideix amb Jo Frost que els pares d'avui dia estan desorientats. «Abans, el model que hom seguia eren els propis pares, però avui els referents s'han esfumat.» Per a aquesta autora, aquest desconcert provoca una inseguretat i una incoherència a l'hora d'educar; la qual cosa resulta molt perjudicial per als infants, ja que el que més desorienta a un menut és la desorganització i la manca de normes. Als nens no els disgusta l'autoritat, encara que la paraula no estigui de moda. «Encara més, demanen ordre a crits», diu Miguel Morales. «I per tant, cal establir unes normes sense confusió; cal demanar coses bàsiques –com ara que el nen doni les gràcies o que sàpiga esperar– i ser exigents i constants en el compliment de les pautes.»

Autoritat sota mínims

Si els adults no establim unes normes, massa vegades passa que són els infants els qui les posen. «I, evidentment, no estan capacitats per a fer-ho», diu Frost. La Lluïsa, una àvia de tres nens d'entre quatre i vuits anys, s'ha adonat que és la seva néta gran qui intenta bregar amb la desorganització de casa seva. Un casa on es men-

ja malament i fora d'hores, i a més es va a dormir tardíssim. «L'autoritat excessiva no m'agrada, però ara hem passat dels abusos d'abans a deixar que el nen faci el que vulgui.» A la Lluïsa li preocupa com pot influir aquest desordre en la salut dels seus néts. «Si no mengen ni dormen bé, com poden rendir adequadament a l'escola?»

Una de les raons per les quals alguns pares no s'atreveixen a establir uns límits, és la por que tenen que, si diuen "no", els seus fills potser deixaran d'estimar-los. Desconeixen que, en tota relació educativa, el conflicte és quelcom normal, fins i tot imprescindible. Com a conseqüència, «hi ha molts nens que abans que necessitin alguna cosa, ja la tenen. No estan frustrats, el "no" no existeix per a ells, i són despòtics, creen dificultats», diu l'educadora Francina Salavert.

Tant ella com la resta dels educadors entrevistats per a aquest article coincideixen a dir que l'educació comença des del primer dia i s'aconsegueix establint uns límits. Aquests límits ensenyen quelcom fonamental, com comportar-se en la vida; a més ensenyen als nens que el món no s'inclina davant dels seus desitjos: dir "no" és una forma d'ajudar-los a enfrontar-se a la realitat. «Però, si és possible, després d'un "no" caldria dir un "sí"», remarca Rosa Palau. «No pots agafar això, però sí allò», o «ara no hi podem anar, però tingues paciència hi anirem més tard...» Palau recalca un aspecte que a vegades obliden els pares: educar és una feina, i una feina dura. «Significa estar molt actius respecte al fill: tenir ganes i responsabilitat. No es pot tenir la pretensió que els infants s'eduquin sols, distraient-los, "entretenint-los", i això malauradament està de moda.»

Si els adults no establim unes normes, massa vegades passa que són els infants els qui les posen.

Eva Millet.
Magazine. La Vanguardia.
2 de juliol del 2006

